

Sygn. akt III AUa 1727/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko (spr.)
Sędziowie:	SSA Agata Pyjas-Luty SSA Dariusz Płaczek
Protokolant:	st. sek. sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **T. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji wnioskodawczyni T. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 września 2015 r. sygn. akt VIII U 1456/14

I. o d d a l a apelację,

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokat P. M. kwotę 135 zł oraz 23 % tej kwoty jako podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 1727/15

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 7 grudnia 2016 r.

Wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie T. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 25 lipca 2014 r. odmawiającej T. O. prawa do emerytury pomostowej. Sąd wskazał na okoliczności bezsporne: odwołująca się T. O., ur. w dniu (...), w okresie od 11 lipca 1986r. do 2 kwietnia 2009r., była zatrudniona w Przedsiębiorstwie Usług (...) Sp. z o.o. w D.. Posiada łącznie 36 lat i 2 dni stażu pracy, w tym 33 lata, 10 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 1 miesiąc i 22 dni okresów nieskładkowych. Na

dzień złożenia wniosku, tj. 27 czerwca 2014 r., nie pozostawała w stosunku pracy. Sąd ustalił, że T. O. przez cały okres zatrudnienia tj. od 11 lipca 1986r. do 2 kwietnia 2009r., pracowała na stanowiskach: odbiorca odprawiacz pociągów wagowy, odbiorca odprawiacz pociągów brygadzysta, odbiorca odprawiacz pociągów wagowy- koordynator, odbiorca odprawiacz wagonów. Na stanowiskach tych praca odwołującej się polegała na przyjmowaniu dokumentów, listów przewozowych, wymeldowaniu do listu, ważeniu wagonów, sporządzaniu wykazów wagonów, wypisywaniu list przewozowych do czyszczenia wagonów. Wszystkie te prace odbywały się na bocznicach. Dodatkowo sporządzała, co miesiąc raporty z ważenia i raz do roku spisywała razem z przedstawicielem (...) wagony z terenu całego wydziału. Odwołującej się nie wolno było pracować przy ustawianiu drogi przebiegu pociągu, gdyż to należało do dyżurnego ruchu i nastawniczego. W takiej roli T. O. nigdy nie pracowała. Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyjaśnień odwołującej się, które nie budziły zastrzeżeń Sądu, co do ich prawdziwości oraz były zgodne ze zgromadzoną w aktach sprawy i aktach ZUS dokumentacją. Sąd oddalił wnioski dowodowe odwołującej się zawarte w piśmie procesowym pełnomocnika odwołującej się z dnia 24 kwietnia 2015r., (data prezentaty) w postaci dokumentacji medycznej, zawiadomień o skierowaniu na rehabilitację leczniczą oraz zaświadczenia o stanie zdrowia odwołującej się, gdyż przy ustalaniu prawa do emerytury pomostowej Sąd bierze pod uwagę rodzaj zajmowanych stanowisk i charakter wykonywanej pracy w kontekście istniejących wykazów stanowisk pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, natomiast stan zdrowia osoby starającej się o emeryturę pomostową jest irrelevantny dla ustalenia prawa do tego świadczenia. Również wniosek o zwrócenie się do Przedsiębiorstwa Usług (...) Sp. z o.o. o podanie danych osób, co do których przedsiębiorstwo wydało świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze a to celem dokonania czynności sprawdzających w zakresie wypłacania świadczeń emerytalnych tym osobom przez organ rentowy nie ma znaczenia dowodowego w niniejszym postępowaniu. Sąd okręgowy zważył, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych (DZ.U. z 2008r., Nr 237, poz. 1656 ze zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący, co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący, co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008r., wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W myśl zaś art. 49 cyt. ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008r., nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt. 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt. 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W przedmiotowej sprawie odwołująca się spełniła wszystkie wymagane przesłanki poza przesłanką wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy

o emeryturach pomostowych. Zgodnie z tymi przepisami, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do wyżej cytowanej ustawy. Z kolei prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. Oznacza to, że samo wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS na stanowisku objętym wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (DZ.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie jest wystarczające do nabycia emerytury pomostowej, bowiem konieczne jest, aby była to również praca określona w załącznikach nr 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014r., sygn. akt III AUa 2302/13). Żadne ze zajmowanych stanowisk, wskazanych w przedłożonym świadectwie pracy w szczególnych warunkach, nie jest uwzględnione w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych, jako praca w szczególnych warunkach lub praca o szczególnym charakterze. Faktyczny charakter wykonywanych przez odwołującą się prac w spornych okresach, który ma decydujące znaczenie w sprawie, również nie odpowiada pracom ujętym w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych. W załączniku nr 2 w punkcie 6 wymienione są, co prawda „prace bezpośrednio przy ustawianiu drogi przebiegu pociągów i pojazdów metra (dyżurny ruchu, nastawniczy, manewrowy, ustawiacz, zwrotniczy, rewident taboru bezpośrednio potwierdzający bezpieczeństwo pociągu, dyspozytor ruchu metra, dyżurny ruchu i stacji metra)”, jednakże – jak wyjaśniła sama odwołująca się – jej praca na tym nie polegała i nigdy pracy takiej nie wykonywała. Nie wolno jej było pracować przy ustawianiu drogi przebiegu pociągu, bo była to funkcja dyżurnego ruchu i nastawniczego. Reasumując, prawo do emerytury pomostowej przysługuje wyłącznie pracownikowi urodzonemu po 31 grudnia 1948r., jeśli osiągnął – w przypadku kobiety – 55 lat i posiada, co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zarówno przed dniem 1 stycznia 1999r., jak i po dniu 31 grudnia 2008r., oraz rozwiązał umowę o pracę. W przypadku osób, które nie wykonywały pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze po 31 grudnia 2008r., koniecznym jest do nabycia prawa do emerytury pomostowej, aby posiadały staż 15 lat pracy w szczególnych warunkach, ale wymienionej w nowych ustawowych wykazach. Charakter wykonywanych przez odwołującą się prac z całą pewnością nie może być traktowany, jako praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w znaczeniu zgodnym z załącznikami nr 1 i 2 do ustawy o emeryturze pomostowej. Odwołująca się nie spełnia, zatem wszystkich przesłanek do nabycia prawa do emerytury pomostowej, a zatem jej odwołanie od zaskarżonej decyzji podlega oddaleniu. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie wyżej cytowanych przepisów i na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku wniosła T. O. zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie. Orzeczeniu zarzuciła rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I Instancji dowodu wnioskowanego przez pełnomocnika w piśmie z dnia 21 kwietnia 2015 r. o zwrócenie się do Przedsiębiorstwa Usług (...) Sp. z o.o. o podanie danych osób, co do których przedsiębiorstwo wydało świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze a to celem dokonania czynności sprawdzających w zakresie wypłacania świadczeń emerytalnych tym osobom przez organ rentowy, który to dowód, w ocenie pełnomocnika odwołującej, był niezbędny do miarodajnej oceny istotnych okoliczności sprawy.

Wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji;
2. oraz do pozostawienia Sądowi I Instancji rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej, w szczególności kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na rzecz pełnomocnika odwołującej.

W uzasadnieniu podniosła, że wyrokiem z dnia 9 września 2015 r., Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie T. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 25 lipca 2014 r. Z powyższym wyrokiem Sądu I Instancji nie sposób się zgodzić. Sąd meriti wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż oparł się, w zakresie ustalenia stanowiska pracy i zakresu obowiązków odwołującej, na przedłożonym świadectwie pracy. Pełnomocnik odwołującej podnosi, iż w przedmiotowym świadectwie pracy zatytułowanym „Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” wydanym przez zakład, w którym pracę świadczyła odwołująca a to Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o. z/s w D. wskazane zostało, że odwołująca T. O. wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach, które zostały wymienione w Załączniku nr 4 do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r., zatem kwalifikują się jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach. Natomiast w piśmie z dnia 12 sierpnia 2014 r., znak: (...), wydanym przez Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o. z/s w D. na wniosek odwołującej, stwierdzono, że: „Wykonywanie pracy na stanowisku odbiorca odprawiacz -pociągów - brygadzysta i odbiorca odprawiacz pociągów wagowy - koordynator nie oznacza wykonywania pracy na dwóch stanowiskach, brygadzysta i koordynator jest to pełniona funkcja.” Fakt wystawienia świadectwa pracy o przywołanej treści, a następnie interpretacja tego świadectwa w piśmie z dnia 12 sierpnia 2014r. w sposób zgoła odmienny, może wskazywać na błędne określenie stanowiska pracy, na których zatrudniona była odwołująca, co w konsekwencji mogło doprowadzić do zakwalifikowania przez Sąd meriti tego stanowiska jako niewymienionego w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych. W ocenie pełnomocnika odwołującej nie można, w zakresie prawidłowego ustalenia stanowiska, na jakim zatrudniona była T. O., oprzeć się jedynie na Jej zeznaniach, jak tego dokonał Sąd I instancji. Okres świadczenia pracy przez T. O. w Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. z/s w D. wynosił blisko 25 lat odwołująca mogła zatem nie pamiętać dokładnie wszystkich obowiązków pracowniczych wykonywanych na stanowisku pracy. Prawidłowe określenie stanowiska pracy, na jakim była zatrudniona odwołująca ma więc istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Niezbędnym zatem jest, w ocenie pełnomocnika odwołującej, zwrócenie się z do zakładu pracy a to Przedsiębiorstwa Usług (...) sp. z o.o. z/s w D. w celu zobowiązania zakładu pracy do wskazania danych z imienia i nazwiska osób oraz danych ich adresowych a także dat ich urodzenia, co do których Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o. z/s w D. wydała świadectwo pracy w warunkach szkodliwych i które to osoby pracowały w Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w okresie od 1980 r. do 2014 r. na stanowisku pracy tożsamym z tym, na którym pracę świadczyła T. O.. Dopiero dopuszczenie i przeprowadzenie tego dowodu spowoduje, iż okoliczności mające istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy zostaną w pełni wyjaśnione.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia i rozważania sądu pierwszej instancji oraz wskazane podstawy prawne rozstrzygnięcia. W zasadzie uzasadnienie sądu drugiej instancji mogłoby się sprowadzać do takiego stwierdzenia, ponieważ z treści apelacji wynika brak zrozumienia cytowanych wyżej przepisów. Należy zwrócić uwagę, że emerytury pomostowe zostały wprowadzone w miejsce wygaszanych stopniowo emerytur z tytułu pracy w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze, które były uregulowane kolejno w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 887) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), a następnie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej. Podstawą obniżenia wieku emerytalnego dla osób wykonujących taką pracę stanowiło wykonywanie pracy określonej szczegółowo w wykazach stanowiących załącznik do cytowanego rozporządzenia oraz w treści samego rozporządzenia przez okres regulowany ustawowo (najczęściej 15 lat). Po wejściu w życie ustawy toczyła się wieloletnia dyskusja publiczna dotycząca ograniczenia zakresu prac uprawniających do obniżenia wieku emerytalnego. Konsekwencją uznania przez ustawodawcę praw nabytych była regulacja właśnie w art. 184 ustawy

przewidująca możliwość ubiegania się o emeryturę ze szczególnych warunków jeszcze przez wskazany okres, pod warunkiem spełnienia części warunków na dzień wejścia w życie ustawy. Wskazana dyskusja publiczna zakończyła się uzgodnieniem ograniczenia zakresu prac w warunkach szczególnych i o szczególnym charakterze, czego wyrazem było wejście w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (obecnie tekst jednolity: Dz.U. z 2015, poz. 965 ze zm.). Przedmiotowa ustawa wprowadziła nowe wykazy prac w warunkach szczególnych oraz prac o szczególnym charakterze, które zostały wymienione w załącznikach nr 1 i nr 2 do ustawy. Jak wskazał sąd pierwszej instancji, jednym z warunków przysługiwania prawa do emerytury pomostowej, określonym w art. 4 pkt 6 jest wykonywanie po dniu 31 grudnia 2008 r. (data wejścia w życie ustawy) pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, czyli pracy wymienionej w jednym z załączników do ustawy. Dla spełnienia tego warunku nie jest brana pod uwagę okoliczność, czy praca po tej dacie była pracą w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w dotychczasowym rozumieniu, czyli pracą wymienioną w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Reasumując, mamy do czynienia z pracą w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w starym rozumieniu (wykazy do rozporządzenia z 1983 r.) oraz w nowym rozumieniu (wykazy do ustawy o emeryturach pomostowych). Przedmiotem ustaleń sądu pierwszej instancji było, czy praca opisana przez skarżącą po dniu 31 grudnia 2008 r., która bezspornie należała do prac w warunkach szczególnych w starym rozumieniu (potwierdza to świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych odnoszące się do starych wykazów), była pracą w szczególnych warunkach w nowym rozumieniu. Ustalenia sądu w tym przedmiocie są jednoznaczne i oparte na twierdzeniach samej wnioskodawczynie, popartych treścią pism zakładu pracy. Należy zwrócić uwagę, że do rozpatrzenia pozostawały tylko prace wymienione w załączniku Nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, w pkt 5 i 6, ponieważ pozostałe odnoszą się do zupełnie innych prac niż wykonywane przez skarżącą. Zatem w pkt 5 wymieniono prace maszynistów pojazdów trakcyjnych i kierowników pociągów, której to pracy wnioskodawczynie nie wykonywała, zaś w pkt 6 prace bezpośrednio przy ustawianiu drogi przebiegu pociągów (dyżurny ruchu, nastawniczy, manewrowy, ustawiacz, zwrotniczy, rewident taboru bezpośrednio potwierdzający bezpieczeństwo pociągu), których także wnioskodawczynie nie wykonywała. Biorąc pod uwagę charakter wymienionych prac, Sąd Okręgowy wprost skierował do wnioskodawczynie pytanie, czy wykonywała jakąś pracę przy ustawianiu drogi pociągu, a ta wyjaśniła, że „mnie nie wolno było pracować przy ustawianiu drogi przebiegu pociągu, to była funkcja dyżurnego ruchu i nastawniczego i w takiej roli nigdy nie pracowałam”. Wnioskodawczynie dokładnie scharakteryzowała rodzaj wykonywanej pracy (karta 51 akt sprawy) i w żadnym razie nie da się go przyporządkować do wskazanych punktów załącznika, ani do żadnych innych prac wymienionych w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych, a także do prac wymienionych w art. 5 do 11 ustawy. Tym samym nie zostały spełnione warunki przysługiwania prawa do emerytury określone w art. 4 – 11 ustawy. Pozostawało jeszcze sprawdzenie, czy wnioskodawczynie nie spełniła warunków przysługiwania prawa do świadczenia określonych w przepisach przejściowych ustawy, a konkretnie art. 49. Takiego sprawdzenia prawidłowo dokonał sąd pierwszej instancji i doszedł do słusznego wniosku, że nie zostały one spełnione. W tym wypadku chodzi o sytuację, w której dana osoba po dniu 31 grudnia 2008 r., nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 (czyli w nowym rozumieniu), czyli jak sytuacja wnioskodawczynie. W takim wypadku jednak, zgodnie z pkt 3 tego przepisu należy spełnić warunek polegający na tym, że w dniu wejścia w życie ustawy należy mieć wymagany w przepisach, o których mowa w pkt. 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Oznacza to, że dzień 1 stycznia 2009 r. wnioskodawczynie winna wykazać 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w nowym rozumieniu (znowu sięgamy do załączników do ustawy o emeryturach pomostowych). Wobec wskazanej wyżej charakterystyki pracy skarżącej jest oczywiste, że przed wskazaną datą nie wykonywała Ona wymaganej powołanymi przepisami pracy. Była to bowiem praca w warunkach szczególnych w dawnym rozumieniu, lecz nie w nowym. W konsekwencji brak jest podstaw do zastosowania w stosunku do wnioskodawczynie także cytowanego art. 49 ustawy.

Jak wynika z treści odwołania i apelacji skarżąca nie rozumie, że praca wykonywana w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w dawnym rozumieniu, nawet wykonywana przez okres 15 lat, nie stanowi już podstaw do przysługiwania prawa do emerytury pomostowej. Dla takich osób ustawodawca przewidział jedynie możliwość

uzyskania rekompensaty w formie dodatku do kapitału początkowego na warunkach określonych w art. 21 – 23 ustawy o emeryturach pomostowych.

Wobec powyższych rozważań zarzuty apelacji uznać należy za nieuzasadnione. Stan faktyczny niniejszej sprawy jest w istocie bezsporny – oparty został na wyjaśnieniach samej wnioskodawczynie. Niezrozumiałe jest w takiej sytuacji żądanie zwrócenia się do pracodawcy o jakieś dodatkowe wyjaśnienia, skoro już z treści dotychczasowych pism zakładu wynika charakter pracy pracownika, a rodzaj wykonywanych prac został przez samą wnioskodawczynię dokładnie przedstawiony. Dlatego przedmiotowy wniosek został słusznie oddalony przez sąd pierwszej instancji, a ponowiony przed sądem drugiej instancji ponownie oddalony. Nie wpływa na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy uzyskanie danych osób, co do których przedsiębiorstwo wydało świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a to celem dokonania jakoby czynności sprawdzających w zakresie wypłacania świadczeń emerytalnych tym osobom przez organ rentowy. W powyższych rozważaniach przedstawiono wpływ pracy w warunkach szczególnych w dawnym rozumieniu na przysługiwanie prawa do emerytury pomostowej. Niezrozumiałe jest wreszcie twierdzenie apelacji, że sąd nie może się oprzeć w swoich ustaleniach tylko na zeznaniach wnioskodawczynie. Jak to wyżej zaznaczono, wyjaśnienia skarżącej znajdują pełne potwierdzenie w treści pism zakładu pracy co do rodzaju wykonywanej przez nią pracy. Także w apelacji nie wskazuje się, by wykonywała ona jeszcze inne prace, które można byłoby zakwalifikować do pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w nowym rozumieniu.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w pkt I wyroku, orzekając o kosztach jak w pkt II na podstawie § 13 ust. 1 pkt 2 w związku z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu z daty wniesienia apelacji.

Agata Pyjas – Luty Krystian Serzysko Dariusz Płaczek